

§. I

VM in omni cognitionis ac scientiae studio laudabiles illi cum primis censentur, qui in veri inuestigatione solertiaque eo potissimum nituntur, vt distinctas rerum percipiendarum notiones et quasi formas animo comprehensas habeant, tum praestabile prorsus atque adeo necessarium videtur, horum institutum sequi in ea philosophiae parte, quae de Deo exponit, proprietatumque diuinarum tradit disciplinam. Nam si qua reperitur scientia subtilis, ardua atque ab humanae mentis captu, exiguo sane, remota, certe rerum est diuinarum scientia, quae ipsa per se abstrusa, aduersariorum cauillationibus multo etiam redditur difficilior. Quorum errores si coarguere velis, rationes oportet ex intima philosophia depromptas afferre, quod fieri vix poterit, si fueris memoria tantum, nec iudicio simul, rationis decreta complexus. Quanquam vero inter omnes constat distinctarum notionum necessitas, dissident tamen sapientum familiae inter se de ratione eas consequendi, neque vnam omnes viam monstrant, quam ingressi, ad eas tuto et commode perueniamus. Qui solent altius rerum naturam intueri, viri sapientiae laude clarissimi, ex ipsa distinctarum idearum definitione praecepta sua, quibus tanquam legibus pareamus, hic proxime repetunt. Grauius enim monent, fieri nullo modo posse, vt explicatas rerum formas animo informemus, nisi notas singulas, quae in qualibet idea insint, et quas

Ratio
instituta